

HALT!
STOJ!

ÚTĚKY Z PEKLA

Roman Cílek
a Miloslav Moulis

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

ÚTĚKY Z PEKLA

Roman Cílek
a Miloslav Moulis

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

ÚTĚKY Z PEKLA

Roman Cílek
a Miloslav Moulis

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Roman Čílek, Miloslav Moulis, 2010, 2015

Cover © Lukáš Tuma, 2015

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2010, 2015

ISBN (pdf) 978-80-7425-475-8

Obsah

Úvodem	7
KAPITOLA PRVNÍ	
„Svět se o tom musí dozvědět...!“	9
KAPITOLA DRUHÁ	
Vzpouora mužů odsouzených na smrt	35
KAPITOLA TŘETÍ	
Z Pekla štěstí	57
KAPITOLA ČTVRTÁ	
„Všechny je pobijte!“ rozkřičel se Adolf Hitler	79
KAPITOLA PÁTÁ	
V esesácké uniformě	99
KAPITOLA ŠESTÁ	
Tehdy, kdy život visel na vlásku	127
Poděkování a pozdrav	149
Seznam použitých pramenů a literatury	150

Úvodem

„Na nějaké propuštění se ani nepokoušejte pomyslet. Odtud je pro vás jediná cesta – komínem krematoria,“ říkali vězňům, které přivázeli do Osvětimi, a jeden z autorů této knihy to slyšel na vlastní uši.

Je třeba přiznat, že v mnoha případech říkali pravdu.

Statisíce, miliony jich stačili v koncentračních táborech zabít.

Ale všechny ne – a i v tomhle směru tedy nacisté svou válku proti světu a lidské pospolitosti prohráli. Mnoho vězňů, předurčenců smrti, osvobodily vítězí armády, postupující z východu i ze západu.

A v řadě případů se statečným jednotlivcům zdařil i útek.

„Žiji hlavně proto, abych dosvědčil, že nás všechny chtěli zabít,“ řekl nedlouho před smrtí muž, který jako jeden z mála přežil vězeňskou vzpouru v nacistickém vyhlazovacím táboře Treblinka a následný útek napříč Evropou. Nebyl jediný. Za skoro až neskutečných okolností, tedy s pomocí mladého esesmana, utekl přímo od plynových komor v Osvětimi-Birkenau muž, jenž si položil za úkol informovat svět o děsivém průběhu holocaustu. Jiní prchali z německého zajateckého tábora po dlouhé měsíce kopanou podzemní šachtou, protože se chtěli vrátit ke svým bojovým jednotkám.

A byli i další...

Šest takových dramatických, dějem nabitých příběhů předkládáme čtenářům. Jako svědectví o tom, že člověka lze ponížit, vzít mu v podmínkách, které se opravdu podobaly peklu, skoro vše, co potřebuje k životu, ale nelze ho zbavit hluboce zakořeněné touhy po svobodě.

KAPITOLA PRVNÍ

„Svět se o tom musí dozvědět...!“

Hú, hú, hú, hú...

Siréna umístěná nad vchodem do koncentračního tábora Osvětim se zlověstně rozječela. Její silný, pravidelně přerušovaný tón, který každou nuceně zde pobývající lidskou bytost naplňoval strachem, bylo slyšet až do vzdálenosti dvaceti kilometrů. Siréna totiž oznamovala zvěst ve svých důsledcích nejzávažnější: opět se někdo z desítek tisíc osvětimských vězňů Osvětimi pokusil o útěk.

Následkem vždy bylo cosi jako kolektivní potrestání.

Ani nyní tomu nebylo jinak.

Apelplac, kde se vždy k večeru konalo hromadné sčítání vězňů, ovládlo dusné hlučno jako v úle podrážděných včel. Esesáci, kteří měli na starosti jednotlivé bloky, se stále nemohli dopočítat. Poblíž brány u malého stolku přijímal hlášení velitel tábora SS-obersturmbannführer Hans Schwarzhuber. Když se sčítání protahovalo a skoro už bylo jisté, že nejde jen o početní chybu, ale o útěk, začal zuřit a vyhrožovat všem, kteří se na apelplacu nacházeli: tedy vězňům i příslušníkům SS. Měl k tomu dost osobních důvodů, protože každá mimořádná událost, kterou musel hlásit nadřízeným, představovala pro něho riziko, že může přijít o zdejší pohodlné místo a odpochodovat kamsi na frontu. I proto tedy nechal z kasáren okamžitě povolát dalších tři sta mužů, jimž nařídil, že budou s využitím cvičených psů prohledávat členitý prostor tábora a přilehlých prostranství tak dlouho, dokud se uprchlíky nepodaří dopadnout.

Pak Schwarzhuber – pln rozčilení – vyřkl první verdikty.

Blokový, který měl na starosti barák se slovenskými vězni, musel okamžitě podstoupit pětadvacet ran bičem, načež komandant nespokojeně

vykřikl: „A hned mu přidejte navrch dalších deset!“ Předstoupit museli i dva příslušníci SS, kteří sloužili u vchodu, když se vracela komanda vězňů z práce. I ti byli za údajně nedbalý výkon služby potrestáni: „Tři týdny v temnici bez jídla!“

Apel se stále protahoval.

Zhruba dvacet tisíc prochladlých vězňů stálo již několik hodin, mnozí se hladem a vysílením zhroutili. Teprve před půlnocí je esesáci nahnali zpět do baráků, ale osazenstvo jednoho z bloků muselo stát dál a dál. A nebylo náhodou, že se jednalo o blok vězňů ze Slovenska. Protože právě z jeho osazenstva chyběli dva muži – a brzy také vyjdou najevo jejich jména a věk: dvacetiletý Walter Rosenberg a o šest let starší Alfred Wetzler.

První z nich původem z Topoľčan, druhý z Trnavy.

„Musíte je za každou cenu najít!“ řval SS-obersturmbannführer Schwarzhuber.

Křičel však marně.

Útěk se těm dvěma zdařil – a to ještě Schwarzhuber sebeméně netušil, jak dalekosáhlé, doslova historické to bude mít důsledky.

Byl tehdy duben čtyřiačtyřicátého roku.

Sedmý den onoho jarního měsíce v předposledním roce války.

• • •

Prapočátek těchto událostí se odehrál také v dubnu.

Jen o dva roky dřív.

Z příkazu nejvyšších úřadů Tisova vazalského režimu, které poslušně plnily hitlerovské představy o „očistných krocích rasové politiky“, bylo židovské obyvatelstvo ze středního Slovenska nuceně shromážděno do přísně střeženého tábora v Seredi, kde k nim vemlouvavým způsobem promluvil slovenský gardista:

„Jakákoliv panika je naprosto zbytečná. Odcházíte na práci, vše je pro vás zařízeno a každý bude dělat především to, co umí. Za vaši práci vám bude poskytnuto nejen ubytování a strava, ale i přiměřená finanční odměna. Až si odpracujete půlrok, nejdéle to bude rok, zase se v klidu vrátíte domů. A tak se odjezdu ze svých domovů nebojte, občas se někdo z nás přijede podívat, jak se vám tam daří.“

V příštích dnech byli uvěznění rozděleni.

Někteří z nich, mezi nimi též Rudolf Rosenberg, který však při svém vzpomínání důsledně používá po válce přijaté jméno Rudolf Vrba, a tak se toho i my budeme držet, byli odvezeni do Majdanku u Lublina. Jiní, mezi nimi i Alfred Wetzler, se rovnou dostali do míst, o němž ještě nikdo nic konkrétního nevěděl – do Osvětimi. Po čase však i Rudolf Vrba z důvodů, o nichž se nikdy nic nedozvěděl, doputoval do děsivého prostředí vyhlazovacího tábora Osvětim-Birkenau (Březinka).

Vše tam bylo jiné, než gardisté lživě slibovali.

Každý z přijíždějících brzy pochopil, musel pochopit, reálnou podstatu těchto míst: byla to továrna na smrt a vedla odtud jediná cesta: komínem krematoria. Jen hrstku vězňů, většinou mužů, esesáci z jednotlivých transportů vybírali pro výkon prací, souvisejících s běžným chodem tábora a zejména s rychlým rozšiřováním jeho smrtící kapacity. K takto vyvoleným šťastlivcům, dá-li se to tak vůbec říci, patřili i Vrba a Wetzler.

Brzy se ti dva spřátelili.

Kromě všeho jiného, třeba vzpomínek na společné známé v předválečné Trnavě, kde byl skvělý šachista Alfred Wetzler zejména mezi mladými lidmi populární osobností, je spojovala skoro až posedlá, doslova je pronásledující myšlenka na útěk – a postupně se shodli i na tom, že jim nejde jen o lidsky přirozenou touhu po záchraně života, ale ještě o cosi navíc. O cosi, co jeden z nich, nezáleží na tom, který z nich to byl, vyjádřil větou, v níž je obsaženo to podstatné:

„Svět se o tom musí dozvědět!“

Čím dál víc to sami v sobě vnímali jako povinnost.

Anebo přímo, nechť to, prosíme, nezní příliš pateticky – jako poslání?

Nejen den co den, ale doslova hodinu po hodině byli přece z nejbližší blízkosti svědky dění, které přesahovalo všechny krajní hranice lidských představ o zhmotnělé podobě zla. Na vlastní oči viděli nepopsatelné hrůzy, prožívali v Osvětimi dny a noci, kdy lidé byli z transportů hnáni přímo do plynových komor. Ještě naléhavěji toto vše pociťovali v době, kdy už přestali být zcela řadovými vězni a Němci jim svěřili práci takzvaných zapisovatelů, což jim kromě všeho jiného umožňovalo

volnější pohyb po táboře. Bývalý student gymnázia a talent na jazyky Rudolf Vrba se také časem napojil na tajnou táborovou organizaci a získal možnost nahlížet do přísně střežené knihy, v níž byly zaznamenávány příjezdy transportů a počty usmrčených. Po celé měsíce – vědom si samozřejmě útrpných rizik, které by vyplynuly z prozrazení této činnosti – přepisoval získané údaje na pečlivě skrývané papírky, jež hodlal při zamýšleném útěku vzít s sebou a jakoukoli možnou formou se postarat o jejich rozeslání na odpovědná místa ve světě.

• • •

Útěk, útěk, útěk...!

Touha, jejíž naléhavost se stupňovala.

Rudolf Vrba se o tom později svěří: „Vzpomínám si zcela přesně, kdy jsme s Fredem Wetzlerem pocítili tísnivý dotek nových, ještě rozsáhlejších hrůz. Bylo to zkraje roku 1944, kdy k děsivému tempu poháňená stavební komanda vězňů v třísměnném provozu začala směrem do Birkenau II. klást železniční koleje. Dalo se velmi snadno usoudit, co to ve svých důsledcích znamenalo. Tedy už žádné selekce, žádné oddělování mladých a zdravých od ostatních, napříště všichni, které sem přivezou, a to včetně dětí, půjdou přímou cestou k smrti, k plynovým komorám a krematoriím. Začínalo být tudíž krajně nezbytné, aby se někdo dostal ven a poskytl hodnověrné a číslly i fakty doložené svědectví o této obludné mašinérii smrti. Tížilo mě, že mnohé z těchto údajů mám shromážděny, sepsány či v podobě plánek zakresleny na papírcích, ale pokud jsem tohle informační bohatství zatím jen držel ve svém osvětlimském úkrytu, nebylo nikomu nic platné.“

Jenomže úmysl stále zůstává jen úmyslem.

Bylo třeba pokročit k zprávám.

Vrba i Wetzler si během výkonu své služby ukládali do paměti každou zdánlivě bezvýznamnou maličkost o rozložení a funkci tábora, o každém jeho zákoutí. Snažili se také poučit z příčin toho, proč byly některé z předešlých pokusů o útěk prozrazeny a tvrdě potrestány. Promýšleli si rovněž své chování poté, co by se jim opravdu podařilo z osvětlimského areálu tak či onak uniknout.

V tom směru jim poskytl cenné zkušenosti Dmitrij Volkov ze Záporoží na Donu, bývalý příslušník elitní jednotky Rudé armády a nyní válečný zajatec, který už měl leccos za sebou. Především tedy útěk z koncentračního tábora Sachsenhausen poblíž Berlína, při němž urazil přes nepřátelské území tisíce kilometrů a dostal se až k tehdy ještě okupovanému Kyjevu. Poté, co přeplaval Dněpr, zaplavila ho zrádná vlna uspokojení. „Dokázal jsem to!“ pomyslel si prý a dokonce si snad i radostně poskočil. Šťěstí, které ho až dosud provázelo, se však k němu právě v tom okamžiku obrátilo zády. Volkov s hrůzou zjistil, že přímo do obličeje mu míří ústí německého armádního revolveru. „Smůla,“ dodával k tomu nyní už i s úsměvem. „Ten zatracený chlap dokonce ani nebyl ve službě. Ležel tam na břehu v křoví s holkou a myslel si, že je šmírují.“

Jindy však rozhovory s Dmitrijem měly vážnější podobu. Zdůrazňoval: „Je třeba si už předem nacvičit překonávání strachu. Strach svazuje nohy i myšlení. Venku se snažte být neviditelní, nikdy neutíkejte ve dne, raději u sebe nemějte žádné peníze, každý nákup vás může prozradit. Jedině pach z ruské machorky může uchránit před slídícími psy. Je třeba mít pořád na mysli, že když se dostanete ven z tábora, teprve začíná hlavní část vašeho boje. Stále musíte být ve střehu. Nikdy se nenechte opít pocitem svobody jako já tenkrát poblíž Kyjeva. Nikdy nevíte, kdo leží vedle v křoví.“

Zhruba v téže době oslovil Vrba esesman Viktor Pestek.

Nabídku pomoci při útěku však Rudolf Vrba po krátkém váhání odmítl. Nedokázal prostě uvěřit člověku, byť i byl velmi mladý, který měl na sobě tolik nenáviděnou uniformu SS – a těžko dnes v odstupu času posoudit, zda to bylo moudré rozhodnutí, protože Pestek se poté, jak do podrobností poznáme v jiné kapitole této knihy, obrátil na českého vězně Vítězslava Lederera a útěk se jim zdařil.

• • •

Vrba a Wetzler se rozhodli jít svou vlastní cestou.

A napomohla jim, byť dočasně, náhoda.

Když jednou přenášel Rudolf Vrba dvě těžká zavazadla po rampě, spojující hlavní tábor s Birkenau, přihodil se mu úraz: upadl na kolena,

protože se mu pod nohama uvolnilo jedno z prken. Sehnul se ještě níž a škvírou mezi fošnami uviděl kus země. Okamžitě ho napadlo, že tudy by mohla vést cesta za kýženým cílem. Znamenalo by to ovšem dostat se pod rampu a proplazit se tímto prostorem až do míst, kde stával na kolejích konec prázdného vlaku, který se po vyložení k smrti odsouzeného lidského nákladu vrací zpět do světa mimo Osvětim. Tady by pro oba byla šance, malá sice, ale přece jen šance, uchytit se někde na podvozku. Vrba se nemínil této myšlenky vzdát a po dohodě s Wetzlerem při každé vhodné příležitosti zkoumal jednotlivá prkna a vyhledával ta, která by se dala odsunout a potom zesponu zase vrátit na původní místo.

Naděje...?

Zmařilo ji náhlé rozhodnutí hlavního velitele Osvětimi, který – možná čirou náhodou, anebo jako kdyby cosi tušil – nařídil, že rampu je třeba v celé její délce zpevnit betonem.

Smůla.

Inspirující úvaha o prknech je však neopustila. Věděli o tom, že na ohromné a tudíž značně nepřehledné planině v okrajové části lágru, již tedy poněkud stranou od hlavního strážného prostoru a běžné obchůzkové trasy hlídek, se nachází sklad mnoha tisíc prken, určených pro výstavbu baráků k dočasnému umístění dalších desítek tisíc vězňů, konkrétně se proslýchalo, že tam mají být před zplynováním umístěni Židé z Maďarska.

Tady by mohl být výchozí bod naší akce, uvažovali.

Rozhodli se: Mohl by být a bude!

Právě zvažovali vhodný termín, když se ke konci zimy 1944 přihodila událost, která by leckoho odradila, ale na jiné působila jako ona příslovečná kapka v téměř již přetékajícím poháru. Příslušníci SS dopadli skupinku vězňů, která se pokusila o špatně připravený útěk, načež se vedení koncentračního tábora rozhodlo uspořádat zastrašující představení. Před nastoupenými řadami vězňů byli uprchlíci ještě před usmrcením podrobena neskutečně surovému týrání.

A dost! řekli si Rudolf Vrba a Alfred Wetzler.

Už jsme v tomhle pekle ztratili příliš mnoho času!

Nadešlo pro ně období, které se nedalo podcenit. „Promyšlené přípravy jsou často nejen složitější a v mnohém důležitější, než vlastní

průběh útěku, kdy ohromnou roli sehrává člověkem těžko předvídatelná a tudíž i neovlivnitelná náhoda,“ dle vlastní zkušenosti o tom říká Rudolf Vrba.

Oba muži začali plně využívat svého poněkud výlučnějšího postavení v osvětimské vězeňské hierarchii, kdy se jako zapisovatelé mohli volněji pohybovat a mnoho řadových esesáků je od vidění znalo. Krok za krokem začali tedy naplňovat svůj záměr, jehož podstata spočívala v tím, že si v nepřehledných haldách prken a stavebních dílců zbudují úkryt, kde přečkají – vlastně tedy uvnitř, byť na úplném okraji mamutího osvětimského areálu – čas největšího pátracího náporu po odhalení jejich útěku. Pak k další cestě využijí doby večerního stažení vnějšího okruhu esesáckých hlídek, které až do návratu venkovských pracovních komand tvořily kordon v délce zhruba šesti kilometrů. Snažili se, aby do jejich příprav bylo zapojeno co nejméně lidí, ale bez pomoci několika spolehlivých jednotlivců se přece jen neobešli. Potřebovali si ze skladů předmětů po zavražděných obstarat civilní oblečení, vojenskou tornu, trochu jídla a pití, hodinky, ostře nabroušenou břitvu – a to jako zbraň, či v horším případě nástroj k sebevraždě, dále hrubý ruský tabák namočený v benzínu a poté usušený, což jim Dmitrij Volkov poradil jako účinný prostředek k odvrácení pozornosti slídících psů, a mnoho dalších maličkostí. Vše postupně ukládali do vyhlédnutého úkrytu, kam si připravili i mapku trasy ve směru ke slovenským hranicím. A také tam museli dopravit to nejcennější: kovové trubičky, do nichž byly vloženy papírky se všemi přísně tajnými údaji o vražedné mašinérii v Osvětimi-Birkenau, tedy faktografický základ toho, čím chtěli vyburcovat trpně přihlížející svět. Pečlivě museli zvážit výběr a spolehlivost dvou polských vězňů, kteří ve zdejším skladu stavebního materiálu pracovali – a budou muset poté, co se Vrba a Wetzler vsunou do své skrýše, zarovnat nad jejich těly prkna tak, aby vše nabylo běžné, nijak nápadné podoby.

Nezapomněli jsme na něco? ptali se Vrba a Wetzler sami sebe.

Snad ne.

Pak už zbývalo jen jediné: určení data.

Zvolili si pátek 7. dubna 1944.

„Až mnohem později, snad po celých desetiletích, jsem si plnou měrou uvědomil, že to byl den sederu, tedy obřadné večeře velkého